

[Udenrigsministeren.]

af et andet æret medlem af dette ting, hr. Hans Rasmussen, som udenfor dette ting havde talt om, at jeg ikke med styrke havde fremført det danske folks synspunkter under forhandlingerne i Atlantpagtrådet. Allerede da denne udtalelse blev refereret for mig, udtalte jeg mig derom. Jeg håber ikke, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen blev såret derover, men jeg måtte sige, at jeg tror ikke, det ærede medlem kunne vide, hvad jeg har sagt, eller hvilken indsats jeg har gjort under forhandlingerne i Atlantpagtrådet af den gode grund, at disse forhandlinger er fortrolige og ikke refereres offentligt. Jeg ved, at jeg har den allerbedste samvittighed, når jeg siger, at ved mange lejligheder har såvel den højtærede finansminister som jeg gjort danske synspunkter gældende; jeg behøver blot at nævne østvesthandelsspørgsmålet, men også i andre spørgsmål har vi med den styrke, vi nu engang råder over, gjort danske synspunkter gældende. Vi har også i særlige tilfælde taget initiativ på linie med, hvad — er jeg overbevist om — også det ærede medlem ville synes var rigtigt.

Til det ærede medlem hr. Viggo Starcke skal jeg sige, at jeg har til hensigt under den udenrigspolitiske debat, hvorunder vi måske kommer til at vende tilbage til noget af det, der er sagt i dag, at udtale mig om regeringens stilling til spørgsmålet om de underudviklede lande. Jeg tror, det ærede medlem ved, at regeringen har den fulde forståelse for dette spørgsmåls betydning. Det er regeringens opfattelse, at også Danmark her må yde en indsats, men at det er vor opfattelse, at denne indsats må ske i nøje samarbejde med De Forenede Nationers administration af disse områder, for her er jo dette arbejde koncentreret, her findes også de eksperter, som kan tilrettelægge og planlægge dette arbejde. Vi mener i regeringen, at hvad Danmark her skal gøre skal ske i det nøjeste samarbejde med De Forenede Nationer og efter de retningslinier, som her bliver tilrettelagt.

Jeg tror ikke, at jeg har megen mulighed for gennem argumenter at påvirke det ærede medlem hr. Aksel Larsens synspunkter. Det er jo en kendt ting, at kommunisterne her arbejder med blot at gentage, hvad de engang har sagt, uden hensyn til de kendsgerninger, der foreligger, de forklaringer, der bliver givet, og de saglige argu-

menter, som kan fremføres imod dem. Det kommunistiske parti, dets ordførere, dets presse har en tykerto på, at hvis man blot bliver ved at gentage en urigtig ting, kommer der et eller andet tidspunkt, da troskyldige mennesker, der ikke kan tænke sig, at mennesker bliver ved at udtale sig mod bedre viden, tror, at der er dog noget om, hvad kommunisterne påstår. Det er nødvendigt gang på gang at blive ved her at gen-drive dem, for at det ikke skal kunne siges, at vi ikke har sagt noget imod det.

Man kan tage et par af de ting frem, det ærede medlem nævnte. I sin ihærdige søgen efter argumenter for, at jeg skulle være en ja-siger, påstod det ærede medlem, at den danske regering, som den første af alle gav tilslutning til et amerikansk ønske om, at den amerikanske admiral Fechteler skulle være øverstkommanderende over Atlantområdet, og at vi straks har taget vor stilling der, skønt sagen senere stilledes i bero på grund af britisk modstand. Denne påstand er af samme ringe kvalitet som de fleste andre påstande, det ærede medlem har fremsat under denne debat. Den er misvisende, misforstået og urigtig. Sandheden er den, at det nordatlantiske råd på sit møde i Bruxelles i december 1950 vedtog at oprette en kommandostation for det nordatlantiske ocean og anmodede De Forenede Stater om at udpege en amerikansk officer til øverstkommanderende for dette område.

Hertil udpegedes admiral Fechteler, og spørgsmålet om hans godkendelse som øverstkommanderende blev i februar 1951 forelagt i stedfortræderrådet, hvor samtlige lande var enige om at tiltræde resolutionen vedrørende admiral Fechtelers udnævnelse. Når sagen ikke desto mindre blev stillet i bero, skyldtes det et britisk ønske om nærmere uddybelse af de beføjelser, der skulle tillægges den øverstkommanderende, og det førte til, efter at admiral Fechteler i mellemtiden havde fået en anden kommando, at den nuværende admiral blev udnævnt. Det er altså ikke rigtigt, som af det ærede medlem påstået, at Danmark før noget andet land tog stilling til denne sag, og det er heller ikke rigtigt, at den danske stat først af alle proklamerede sin stilling. Regeringen fremsatte ingen officiel tilkendegivelse af sit standpunkt. Sådan ligger denne sag, der er intet andet at sige om den; det ærede medlems fremstilling er ukorrekt og urigtig.